

Hopp och tilltro och andra nyckelbegrepp som diskuterats i svar på frågor

Välkomna, mina käraste vänner. Gud välsigne var och en av er. Välsignad är denna kväll. Välsignade är era ansträngningar. Eftersom ni har många frågor förberedda, kommer det korta föredraget som jag hade planerat att inkorporeras i svaren. Använd dem som en förlängning och förstärkning av de två senaste föredragen, så att ni får en djupare förståelse för dem och har materialet för att övervinna vissa hinder. Låt oss nu börja med era frågor.

FRÅGA: Hur knyter tilltro till Gud och hopp an till denna väg för att rena sig själv?

SVAR: Ser du någon motsättning mellan vår väg och tilltro till Gud och hopp?

FRÅGA: Jo, jag tänker särskilt på det förra föredraget, när du talade om de olika faserna i vårt arbete. Det fanns en tid då det talades väldigt lite om Gud.

SVAR: Orsaken till detta är, som jag upprepade gånger har nämnt, att människor ständigt använder Gud för att komma bort från sig själva. I verkligheten kan du bara finna Gud om du kommer tillbaka hem till ditt verkliga jag. Så många sanna begrepp, principer eller inställningar kan, som jag har sagt så många gånger, förvrängas och bli osanna, även om de går under samma flagg som sin sanna version. Det kan vara mycket, mycket subtilt, men detta är likväl vad som sker i ett självbedrägeri. Du kan ha en sann tilltro till Gud endast i den utsträckning som du har en tilltro till dig själv. Om din brist på tilltro till dig själv ersätts med en tilltro till Gud, blir Gud en parodi, ett opium, ett falsarium. Och en tilltro till dig själv är endast möjlig om ditt verkliga jag är befriat, om du har avlägsnat såväl inre konflikter som de illusoriska kryckorna som psyket har byggt upp som ett substitut för ett sant självförtroende, om du har befriat dig från verkliga och falska skulder. Om tilltron till Gud hänger på alla dessa dolda inställningar och övertygelser, saknar den grund och är inte genuin.

Den icke genuina tilltron kan på ytan vara mycket lik sin genuina motsvarighet. Den förra grundar sig dock i en flykt från obehagliga sanningar om jaget, medan den senare inte gör det. Den sanna tilltron kommer ur en genuin övertygelse och inre upplevelse; den falska tilltron täcker över en

rädsla, osäkerhet, barnsliga behov. För att upprätta en sann tilltro måste all falskhet avlägsnas. Även saker som tycks vara önskvärda behöver ifrågasättas, vare sig det är tilltro till Gud, osjälviskhet eller kärlek till andra. Var och en av dessa kan vara äkta eller en flykt, en illusion, under vilken rädsla, osäkerhet och många andra negativa inställningar slumrar. Ni vet allt detta, åtminstone i teorin. Är det så svårt att förstå att det, för att finna sig själv, är nödvändigt att ifrågasätta allting? Om din tilltro till Gud är genuin, kommer den inte att lida. Om den är helt sund, kommer den inte att falla sönder. Om den delvis är sund, kommer endast den delen som hindrar din verkliga gudsupplevelse att falla sönder.

Är det så svårt att förstå att endast det verkliga jaget är förmöget till en fruktbar, sann upplevelse? Och har inte detta arbete hittills tydligt visat att detta att finna det verkliga jaget påkallar alla ens ansträngningar, hela ens koncentration och viljekraft? Hur är det då möjligt att misstänka, även om det bara är vagt, att vårt arbete går emot en tilltro till Gud och hopp? Avgörs den inre inställningen av huruvida man talar om Gud? Utgör detta en måttstock för ens närhet till Gud?

Under det individuella arbetets gång har var och en av er perioder när ni stöter på ett stråk av hopplöshet. Jag har ofta sagt att detta behöver behandlas som ett problem i sig. Det indikerar något viktigt om era omedvetna inställningar. Det återspeglar i verkligheten ofta en rädsla för att släppa taget om ens falska lösningar, destruktiva inställningar, försvarsmurar – som alla är tänkta att skydda er. Att ge upp detta ”skydd” framkallar rädsla. Att bli uppmanad att göra det framkallar hopplöshet då ni ännu inte kan se hur man kan fungera utan dessa kryckor och klara livet utan dem. Samma inställning är ansvarig för en inre ovillighet att förändras. Allt detta finns i själen, även innan det tas fram i dagsljuset. Hoppet som läggs ovanpå maskerar en inre hopplöshet som säger ”Om jag släpper mina illusioner och falska kryckor, har jag inget sätt att leva, därför är hela mitt liv en illusion”. Detta är vad det summeras till. Är detta ovanpålagda hopp en verklighet? Är det inte mycket bättre att möta den underliggande hopplösheten tills hoppet – såväl som tilltro eller någon annan fruktbar inställning eller känsla – kan växa på fast mark, utan några falskheter? Att tala om en konstlad tilltro och ett konstlat hopp som om de vore genuina, medan de i verkligheten täcker över sina motsatser, skulle bara tjäna till att stärka snarare än att förstöra de falska övertygelserna. Tilltro till Gud samt hopp kan, som alla andra gudomliga aspekter, endast vara väl rotade i personligheten om dolda motsatser konfronteras, förstås, hanteras och därigenom upplöses.

Om allt detta fortfarande inte inses, om man antar att denna väg leder bort från gudomligheten om man inte talar om Guds verklighet, då finns det fortfarande en grundläggande förvirring – inte så mycket kring den här vägen som sådan, utan snarare kring det inre jaget, en förvirring kring ens egna motivationer, kring innebörden av ens reaktioner. Det saknas med andra ord fortfarande självkännedom i stor utsträckning. Förvirringen uppstår ur just det problemet som jag diskuterar:

att man täcker över tvivel och hopplöshet med en ansträngd tilltro och hoppfullhet, snarare än att ha tilltro och hopp till nuet och jaget – vilket alltid är en biprodukt av den äkta varan. Jag säger inte att det täckande lagret inte också består av en genuin tilltro och hopp, men det är i hög grad blandat med ett försök att krossa tvivel, rädsla, flykt, illusion, hopplöshet, ovillighet att förändras och många andra destruktiva inställningar.

Jag upprepar: Man behöver inte prata om Gud för att vara *i* Gud. Att möta den inre sanningen *är* att vara i Gud – för Gud är sanning och utan sanning kan det inte finnas någon kärlek, inte någon tilltro, inte något hopp. Sanning innebär inte att lära sig principer, filosofier, teorier. Du behöver börja med dig själv. Om din egen sanning förblir dold för din medvetenhet, har du ingenting att bygga på. Varje idé du hyser, sann som idén i sig kan vara, förblir ytlig. Den saknar upplevelsens dynamiska kraft. Och en sådan upplevelse kan endast komma till stånd när det sanna jaget har befriats. Så länge du inte är fullt medveten om ditt lägre jag är en verklig närhet till Gud otänkbar, för det lägre jaget står mellan dig och gudomligheten. Alla diskussioner, samtal och predikningar om Gud kommer inte att leda dig ett ens närmare. Endast att se och möta det som finns inom dig som du drar dig undan från, kommer att göra det. Tilltro och hopp är därför inte någon motsättning till eller är oförenliga med eller är något som bara har en avlägsen koppling till denna väg av inre sökande. De utgör en lika integrerad del, eller snarare ett lika oundvikligt resultat av detta arbete, som kärlek eller sanning.

FRÅGA: Du har berättat om vissa aktiviteter som orsakar berättigade skuldkänslor. Hur kan vi sona dessa verkliga skulder? Skulle du kunna säga något om skulden som grundar sig underlåtelse, när vi genom bristande sympati begår en synd. Jag skulle också vilja få veta mer om att ge upp för andras skull, på ett sunt sätt. Finns det något sådant som en sund uppoffring?

SVAR: Det finns det förstås. Jag måste ännu en gång upprepa: Knappast någon aspekt är bra eller dålig, sund eller osund som sådan. Varje aspekt existerar på ett sunt och genuint sätt, liksom på ett osunt och felaktigt sätt. Men låt oss först gå till den första delen av din fråga.

Skulden som grundar sig i att man underlåter något är inte väsentligt annorlunda än skulden som grundar sig i att man gör något. Den är därför inte lättare, inte heller svårare, att sona. I båda fallen kan precis samma inställningar råda: blindhet, lättja i tanken och känslan, själviskhet, egocentricitet, grymhet, hämnd och så vidare. Det första steget består alltid av den fulla insikten. Detta är inte så lätt som det låter. Ni vet hur det är med insikter: Man kan vara medveten om något, men medvetenheten kan vara mer eller mindre vag, man kan vara omedveten om dess fulla konsekvenser på jaget och andra, om dess kraft, dess orsak till att det existerar. Du kan exempelvis vara medveten om en överambition, men omedveten om omfattningen. Du kanske inte inser att den här ambitiösa tendensen i själva verket är en livsviktig "lösning" som du försöker

återupprätta din försvagade självaktning med. Om du blundar den fulla inverkan av och orsaken till den här tendensen, kan du inte vara medveten om hur den påverkar andra. Du är blind för hur du kan ha skadat andra med den, förminskat dem, stött dem åt sidan, förbisett deras behov, försvagat deras självaktning och värdighet.

Allt detta kan vara mycket subtilt. Det kan vara mer en fråga om inställning och känsla, snarare än handlingar, för du kan vara alltför hämmad för att tillåta dig att utagera vad du känner. Det kan gå emot din idealiserade självbild. Allt detta behöver upptäckas och förstås på djupet. Det behövs en full medvetenhet om omfattningen av sådana tendenser. Vad som äger rum när detta sker, är vad jag hade tänkt att tala om i kväll och det kommer jag att göra nu.

Det finns, som ni vet, alltid mycket motstånd mot att se och möta skulder. Oavsett om det är skulder som har sin grund i att man gör något eller underlåter att göra något, gör ingen skillnad; det är samma tendenser som är verksamma i båda fallen. Bortse inte från fegheten. Man kan underlåta en konstruktiv gärning utifrån feghet, men man kan lika gärna begå en destruktiv gärning av samma anledning. När konsekvenserna inses fullt ut i den här processen, växer ens medvetenheten in i vidsträckta områden. Så länge du är omedveten om en skuld, eller endast delvis medveten om den, kan du inte uppleva den andra personens känslor eller ens intellektuellt överväga dem. Den andra personen är en livlös överklighet för dig. När så är fallet, hur kan du känna ånger? Om du upplever andra människor som du upplever ting, kan ditt hjärta inte känna för dem. Alla försök till soning görs därför av plikt, det är något du gör för att du vill vara god, du vill rätta dig efter lagen, vara fri från skuld. Återgäldandet blir lika falskt som det idealiserade jaget och därför lika värdelöst och saknar övertygelse.

Försök alltså inte att sona i en hast. Det kan endast vara meningsfullt om du känner att du måste göra det, inte för din skull utan för den andras skull, inte bara för att befria ditt samvete, utan för att du faktiskt upplever den andras smärta, förvirring, bristande uppfyllelse, förminskning. Och denna ökade medvetenhet kommer som en följd av den fullare och bredare förståelsen av dig själv. När denna punkt har uppnåtts, kommer du att veta hur man sonar. Ditt innersta jag kommer att inspirera dig. Vägledningen kommer att vara verksam. Det finns återigen inga regler som föreskriver på vilket sätt återgäldandet kan ske, eftersom inte två fall är lika.

Det är ett av psykets destruktiva mål att avsiktligt göra sig avtrubbat, inte bara inför sina egna smärtor utan även inför andras. Ni pratar ofta om människor som inte tycks ha något samvete. Jämför dem med människor som är överlastade med samvete. De sistnämndas samvete störs av de minsta och mest oberättigade orsaker. Båda yttringarna har samma ursprung. Det alltför oroliga samvetet utgör ett substitut för den inre bristande medvetenheten, den avsiktliga avtrubbningen av känslor, precis som tilltro och hopp som har lagts ovanpå täcker över sina dolda motsatser.

För att kunna förstå dina skulder fullt ut, behöver du lära dig att uppmärksamma och registrera dina olika reaktioner, som utgör symptom på motstånd. Det finns ett antal större blockeringar mot att känna igen motstånd. En är avtrubning av sinnet, lättja i tanken och känslan. Att gå igenom livet blint, som om man bar en ögonbindel, är ett av självalienationens typiska symptom. En annan söker efter och hittar klander hos andra för att täcka över sin egen skuld. Vad man ser hos den andra kan vara sant eller inte, eller delvis sant, men överdrivet i sin betydelse. Ytterligare en annan blockering är det överdrivna samvetet, en överkänslighet. Den är en reaktion på att bli sårad på grund av smärtan som man omedvetet har åsamkat andra. En grym likgiltighet inför åsamkade smärtor skiljer sig inte så mycket som man kan tro från ett djupt lidande kring upptäckten av ens lägre jag. Det kan vid första anblick tyckas paradoxalt, men när man tittar närmare, kommer man ofrånkomligen att finna en avvärjningsprocess i en sådan lidandereaktion. Psyket säger "Jag kan inte ta det. Jag kan vara allt detta, jag har begått dessa synder, men det gör för ont i mig för att inse det". En sådan inställning avslöjar ett försök att bevara den falska helighetsbilden genom extrem nöd och sorg, medan psyket i verkligheten faktiskt begick en synd. Denna bristande överensstämmelse behöver utvärderas. När den motstridiga inställningens fulla inverkan väl är på ytan, kommer det att vara uppenbart att inunder den överdrivna sårbarheten finns det fortfarande ett visst hyckleri, liksom en avvärjning mot ytterligare insikt.

Om detta råd följs, kommer smärtan att minska medan en genuin ånger kommer att kvarstå, och en sund önskan om att erhålla en djupare förståelse kommer inte att hindras av ett inre gråtande, vilket i själva verket är en slags självömkan. Det kan inte betonas nog hur viktigt det är att vara vaken för dessa reaktioner och konfrontera dem. Detta måste alltid ske innan man slutligen kan nå fram till skulden i sig.

Vi har tidigare diskuterat att människor ofta bygger upp ett försvar mot att bli sårade. Men nu går vi ett steg längre och lär oss att observera att smärtan som sådan kan vara ett försvar. På ett konstlat sätt framkallas en överdriven känslighet för att undvika något. En insikt och självkonfrontation kan undvikas eller risktagandet att älska och ge av sig själv kan övermannas. Denna avsaknad av sund robusthet och motståndskraft är alltid en konstlad och omedvetet avsiktlig process. När ni väl förstår detta, har ni vunnit ytterligare en strid, mina vänner, för då kommer ni att se hur ni skyddar er mot insikt och förändring genom att vara så sårade. Först efter sådana upptäckter kan man lära sig varför man trodde att man behövde just de inställningarna som framkallade skulden.

Allt detta är nödvändigt om du vill sona. Den mest grundläggande soningen och det mest grundläggande återgåldandet är förändring, för då är det omöjligt att upprepa skulden. Jag behöver inte upprepa att skulden även förekommer i känslomässiga reaktioner, inte bara i ett

beteende som man mycket väl kan ha under kontroll. All annan soning är endast detaljer i jämförelse med soningen som finns i en inre förändring, som också kan kallas återfödelse. Dessa detaljer kommer inte att utgöra en svårighet. Dessa betyder lite om inte inställningarna som ofrivilligt har sårat andra förändras. Och glöm inte att det som du undanhåller andra också kan såra!

Och nu till delen av din fråga om uppoffring. Det är så lätt att förväxla en äkta, sund och frivillig uppoffring med dess osunda, tvångsmässiga, oäkta motsvarighet. Om en uppoffring sker utifrån en fri och givande anda, och inte för att blidka, vare sig någon annan eller ditt eget förolämpade samvete, då är den sund. Men det kan vara svårt för er att veta när det är så och när det inte är så. Först när du tittar mycket djupt in i dig själv, kommer du att veta huruvida dina uppoffrande handlingar verkligen är fria eller ej.

FRÅGA: Kan du berätta något om att spela olika roller? Människor tvingas ta på sig flera roller i sina liv. Man kan vara förälder och barn, en anställd och arbetsgivare. Ovanpå det har en person en roll i utvecklingen att spela i detta liv. Finns det något sådant som att spela olika roller eller är det bara ett visst sätt att betrakta mänskligheten?

SVAR: Låt oss först fastställa vad som menas med uttrycket ”att spela olika roller”. Det stämmer tyvärr att de flesta spelar olika roller. Hela vår upptäckt av den idealiserade självbilden i detta arbete är, när allt kommer omkring, att den endast utgör en roll som har antagits. Den tragiska självalienationen som människor omedvetet och så mödosamt åstadkommer, framkallar en känsla av överklighet vad gäller allting, även vad gäller ens egen identitet. Alla funktioner i livet tycks därför vara överkliga, som en roll man spelar.

Du kan i själva verket vara en far, men din självalienation gör att det verkar som om du bara spelar rollen av att vara en far. Du kan verkligen vara en arbetsgivare, men du kan inte uppleva dig själv, så du spelar bara rollen av att vara en arbetsgivare.

Att spela olika roller behöver inte nödvändigtvis bara gälla för förespeglingar. Det går längre än så. Ens förlust av identitet, på grund av en självalienation, gör en sanning till en förespegling, eftersom du inte genuint är dig själv. Detta kan också sträcka sig in i områdena för mänskliga relationer. I ditt självalienerade tillstånd kan du ha en lika genuin vänskap som du är kapabel till, ändå känner du att du spelar rollen av att vara en vän. Du kan älska en partner så mycket som är möjligt under nuvarande omständigheter och inre betingelser, ändå upplever du dig själv som att du spelar rollen av att vara en älskare.

Om du upptäcker en sådan reaktion inom dig, representerar den en värdefull ledtråd till ytterligare insikt och förståelse av dig själv, förutsatt att den förstås som ett symptom. Termerna som ständigt används har alltid betydelse, precis som era drömmar är ett uttryck för er själ. Människor som verkligen är hemma i sig själva, och därmed i livet, skulle aldrig tänka i sådana termer. De kommer att vara det, inte spela det, vad det nu är. Eftersom livet är så mångfaldigt, är varje person många saker samtidigt. Varje sak är genuin, även om varje funktion visar upp en annan fasett av en individ. Ingen av dessa kommer dock att upplevas som en roll. Att observera den känslan kan ge dig en mycket bra ledtråd till hur överklig du känner att du är, hur alienerad du är i ditt inre och gentemot andra, hur du på något sätt inte är övertygad om vem du är. Du har med andra ord inte funnit din sanna identitet. Du har inte kommit hem. Jag vill nu inte antyda att detta utgör det enda symptomet på att man är alienerad från sig själv. Det kan finnas många som aldrig medvetet känner att de spelar en roll och ändå är de fjärrade från sig själva. För dem finns det andra ledtrådar.

FRÅGA: Hur kan man skilja mellan intuition och psykiska fenomen? Vad går gränsen?

SVAR: Jag tror inte att det är möjligt, eller ens önskvärt, att fastställa en gräns. Det är inte nödvändigt att placera allting i ett fack, i en avdelning, att etikettera mänskliga upplevelser. Detta får livet och livsupplevelsen att stelna. Den dynamiska process som livet är, kan inte definieras av gränser som indikerar var en viss livsytring börjar och en annan slutar. I många fall kan det som för det mänskliga ögat ser ut som två olika livsytringar i själva verket vara en och samma som uttrycker sig i olika grader och former. Det finns förstås grova skillnader, som till exempel mellan fysiska psykiska fenomen och transmedialitet eller automatisk skrift. Där kan man tydligt definiera skillnaden. Men när det gäller intuitiva förmågor, är det inte nödvändigt att definiera huruvida det är det ena eller det andra. Bara förnim och upplev, försök bara att leva upplevelsen. Var aktsam med etiketterande, det hjälper inte. Var villig att vidga ditt omfång av upplevelser och lita på dina egna förmågor som utvecklas genom ditt växande. Ditt tidigare insisterande på psykiska fenomen var också en form av självalienation, en bristande tillit till dina egna förmågor, liksom ett sätt att söka jagets viktighet. Var nu belåten med dina intuitiva förmågor.

FRÅGA: Jag skulle vilja fråga vad gäller att återgälda de nära och kära i andevärlden. Bortsett från vad du berättade för oss vad kan vi göra, kan vi tillägna dem vissa handlingar eller hur kan vi hjälpa dem att förstå att vi har förstått, att vi vill gottgöra?

SVAR: Närhelst sanningens tankar råder, som kommer från en sådan insikt, finns det ingen svårighet att kommunicera. Även med människor som befinner sig i kroppen, kommer du inte längre att finna det svårt att göra dig förstådd. Varför skulle detta då utgöra en svårighet bara för att någon har lämnat det jordiska skalet, jordedräkten, så att säga? Det finns till och med mindre

hinder, eftersom en förtätad materiemassa har avlägsnats och tillgången till ditt tankematerial således är mer lättillgänglig. Sanningens tankar har ljusets kraft, det kristallklara vattnets klarhet, och tränger därför igenom alla hinder. Den fysiska materien utgör ett mycket mindre hinder – vare sig det är mellan två människor i den jordiska materien eller mellan en person i den och en utan den – än psykiska hinder.

När du väl har förstått din skuld ingående, på grund av din inre förnyelse och förändring, kommer din förståelse och ditt ökade medvetenhetsomfång att få dig att inse, utan en skugga av tvivel, om en speciell handling kanske kan vara påkallad eller om ett återgäldande endast bör uttryckas i dina tankar och förändrade känslor. Vad som räknas är din inre förståelse och din villighet att förändras, att göra det hårda arbetet att övervinna motståndet, att ständigt vara vaken för tecken på att ditt psyke motstår en sådan förändring, insikten om din rädsla för en sådan förändring och orsaken till den – där du tror att den destruktiva inställningen utgör ett nödvändigt skydd för dig för att hantera livet. Om du verkligen ser allt detta och går igenom alla de stadier som leder dig till en sådan djup insikt, har förändringen redan börjat ske. Och i den här förändringen har återgäldandet redan börjat, även innan du gör någon gottgörande handling, så som att uttrycka din ånger, så som att på ett eller annat sätt gottgöra. I ett visst fall kommer särskilda återställande handlingar, som kanske medför vissa svårigheter, att framstå som lösningen – och du kommer att göra så frivilligt och lyckligt. I ett annat fall kommer det att räcka att prata med personen, även i anden, förutsatt att den uppriktiga viljan att förändras har upprättats och börjat ta form genom processen där du upptäcker din rädsla för förändring.

Om du verkligen vill gottgöra misstaget som du har åsamkat, kommer du definitivt att hitta sätt. Ibland kommer återgäldandet att göras gentemot en annan person än den som du har förorättat. Men den förorättade kommer att dra nytta av detta lika mycket som om du skulle ha gjort det mot honom eller henne. För i sanningen och i den gudomliga verkligheten finns det ingen skillnad mellan person och person. Det goda du gör mot en person, gör du mot en annan. Det dåliga du gör mot en person, gör du mot en annan. Jesus Kristus har sagt dessa ord och andra stora andliga lärare har sagt det i olika ord. Det är människans blindhet och misstag att tro att om du älskar någon och är god mot den personen, kommer denna älskade person inte att påverkas av själviskheten eller grymheten eller likgiltigheten som du påför en oälskad person. Vad du gör mot den ena, gör du mot den andra. Den älskade påverkas lika mycket som du själv. På samma sätt påverkar dina goda gärningar, dina fruktbara inställningar, dina äkta känslor alla dem som är öppna, som inte sätter upp hinder.

FRÅGA: Jag läste en berättelse i en aktuell tidning om mirakel. Enligt den berättelsen hade ett barn sönder en trämadonna, och när den övre halvan kysstes började tårar komma ur madonnans ögon. Detta upprepades i närvaro av olika vittnen. Skulle du vilja kommentera detta?

SVAR: Det är vad jag så ofta sagt: Andens kraft. De kosmiska lagarnas kraft är ständigt tillgänglig, men den är avhängig vissa kombinationer och uppsättningar av betingelser som strålar samman som gör det möjligt för en sådan kraft att manifesteras sig. På jorden manifesteras den endast i enstaka fall eftersom kombinationen av de nödvändiga betingelserna sällan finns. Men när det faktiskt sker, kallar man det för ett mirakel bara för att man inte förstår lagarna som är verksamma. Om ni föreställer er den komplicerade mekanism som är nödvändig, mängden villkor som behöver uppfyllas för att få alla era vardagliga apparater att fungera – radio, tv, flygplan, datorer och allt vad ni har – kommer ni kanske att förstå lite av hur dessa så kallade mirakel fungerar. Andens kraftströmmar är oändligt mycket mer kraftfulla, deras energi är mycket starkare än den kraft och energi som behövs för att hantera era tekniska utrustningar. Den mångfaldiga och komplicerade kombinationen av villkor och förutsättningar för att dessa ska fungera är mer invecklad än något som ni kan föreställa er. Det är samma kosmiska kraftströmmar som är verksamma, de omvandlas bara till icke-andliga, automatiska manifestationer för er praktiska nytta. Sinnets genialitet har skapat villkoren så att dessa krafter kan fungera.

I princip är det samma sak med så kallade mirakler, det sker bara slumpmässigt och av en tillfällighet, så att säga, för att människor inte har studerat och upptäckt lagarna som styr dessa manifestationer. Era elektriska och tekniska apparater som idag är så bekanta för er, skulle ha kallats för det största miraklet för bara hundra år sedan och även mycket mer nyligen, helt enkelt för att man inte förstod deras sätt att fungera. Nuförtiden kallar ni dem inte för mirakel. En individ som är genomsyrad av den här jordiska världen, som är blind för andens kraft och de kosmiska lagarna, som aldrig ser eller anar deras manifestation och existens, kommer antingen att förneka deras existens eller kommer att kalla det för ett ”mirakel”. I själva det uttrycket missförstås naturens inneboende natur. När medvetandet ökar och höjs och vidgas och fördjupas, även om man kanske inte förstår exakt hur lagarna fungerar som är nödvändiga för att frambringa sådana fenomen, finns redan vetenskapen om att en oändlig mängd komplicerade villkor behöver kombineras och smälta samman för att möjliggöra sådana manifestationer.

FRÅGA: Har det att göra med barnets ande i detta fall?

SVAR: Detta skulle enbart vara en av faktorerna. Det kan aldrig bara vara en sak, inte ens två eller tre eller fyra. Även ett mycket mindre komplicerat fenomen i er jordiska värld kan möjligen vara avhängigt ett antal omständigheter. Det behövs ett konglomerat av många betingelser. Detta är anledningen till att det är så svårt och sällsynt. Ju renare den andliga kraften är, desto mer kombineras alla dessa olika betingelser. Ju mindre ren den är, desto mer måste dessa betingelser tillgodoses av tillagda faktorer som sammankallas. Närhelst ett sådant ”mirakel” inträffar, skulle det kunna kallas en tillfällighet på grund av den sällsynta kombinationen av alla dessa

förutsättningar som möts tillsammans. Det är förstås mer än en tillfällighet, men det skulle se ut som det för er.

FRÅGA: Hur var det då möjligt att Jesus kunde utföra många mirakel många gånger?

SVAR: Just på grund av att hans ande var så ren, fanns det en så mycket renare, outspädd kraft tillgänglig. Precis detta är anledningen.

FRÅGA: I de psykiska avläsningarna som Edgar Cayce ger, blev det sagt att Kristi ande manifesterades i flera inkarnationer på jorden innan han föddes som Jesus Kristus. Bekräftar du det?

SVAR: Inte riktigt i den bemärkelsen. Men det finns så mycket missförstånd på grund av terminologi och tolkningar. I många religiösa begrepp kallas, som ni vet, den gudomliga gnistan eller det högre jaget även för ”den inre Kristus”. Ju renare en varelse är, desto mer manifesterar sig denna Kristi ande i varje skapad varelse. Utvecklingens mål är att befria det högre jaget – eller den så kallade inre Kristus – från alla täckande lager. Det har funnits vissa stora andar på jorden om vilka man kan säga att den inre Kristus var fri att styra dem. Vissa som kom var rena andar till att börja med. De kom för att uppfylla ett uppdrag. Andra var genom en tidigare utveckling redan frigjorda i en hög grad. Huruvida man kallar denna befrielse av det högre jaget, det gudomliga jaget eller den inre Kristus, är en fråga om terminologi. Allt innebär samma sak, orden spelar ingen roll. Men jag kan inte bekräfta att Jesus ande inkarnerade före eller efter. Och Jesus var inte den enda av de rena andarna som bara kom en gång.

FRÅGA: Kan du ge oss lite information om vanans makt hos en person, återigen i relation till att spela olika roller? Kan en person tillägna sig en vana och sedan ha svårigheter att göra sig av med den för att det har blivit en vana, även om han inser skadan?

SVAR: Närhelst en inre vana, en vanemässig inställning, är svår att göra sig av med, skulle det vara en överförenkling, en brist på djupare förståelse, att bara förklara detta med att säga att ”det är en vana”. En vana kan lätt avlägsnas om inställningen i fråga inte tjänar ett syfte. Det är svårt, eller till och med omöjligt, att göra sig av med den om man tror att den uppfyller en livsviktig funktion. En sådan övertygelse kan vara helt omedveten samtidigt som personen medvetet kan inse dess skada och vilja befria sig från den. Om man trots det har svårigheter, är vägen som ska tas att man undersöker hur man omedvetet håller fast vid den för att man känner att vanan utgör ett skydd, en lösning, en nödvändighet. När detta väl tas fram i ljuset och betraktas med förnuftets och sanningens kraft som är otillgänglig i de djupare områdena av det omedvetna sinnets förvirrade del, då kommer man att kunna lämna vanan.

Det första steget i ett sådant fall är att upptäcka reaktionen av skräck eller oro eller känslor av förlust eller bara ovilligheten att leta vidare i detta avseende. När du väl börjar bekräfta dessa reaktioner, kommer du att få fatt på den omedvetna övertygelsen om att du behöver den här vanan. Du kan därpå gå vidare och ta reda på varför du tror det. Du kommer därefter att inse hur orimlig en sådan övertygelse är. Det blir då lätt att göra sig av med den.

Detta gäller även fysiska vanor som är destruktiva och svåra att bli av med. Och kom alltid ihåg att så länge du faktiskt känner en oro eller ovillighet vid tanken på att göra dig av med vanan, trots att du också har en önskan om att göra det, är du inte tvungen att ge upp den bara för att du förstår vad som ligger bakom den och varför du vill bevara den. Du har rätten att behålla den. Men förstå den åtminstone. Fatta sedan frivilligt ditt beslut. Den tanken kan vara till stor hjälp för att övervinna eventuella motstånd. Jag sa detta tidigare, men det behöver upprepas eftersom ni glömmer bort dessa saker.

Mina käraste vänner, må svaren på era frågor återigen vara en hjälpande hand, en språngbräda, en anvisning för att vinna mer insikt och för att vidga er syn och medvetenhet. Må ni på så sätt komma ett steg närmare i att uppdaga er nuvarande hopplöshet, era skulder, förvirringar, tvivel och illusioner. Må ni på så sätt befria er från sammandragningar och begränsningar för att frigöra era bästa inneboende förmågor. Må dessa svar förse er med uppmuntran och styrka, ytterligare förståelse, så att ni inte hamnar efter och blir intrasslade i förvirringar och blir förlamade, så att ert arbete på denna väg fortsätter att vara dynamiskt och levande i en vacker framskridande våg, i den meningsfulla strävan att växa. Dessa ord kan vara detta för er, om ni gör det så, om ni använder orden som material för att tänka, känna och uppleva. Var återigen välsignade, mina käraste vänner, ta emot och känn kärleken som ges till er. Öppna er själva för den. Var i frid, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16